

Nr 259.

Af herr **Byström**, *angående ytterligare lindring i främmande trosbekännares skyldighet att erlägga afgifter till svenska kyrkan, dess prästerskap eller betjäning.*

Kungl. Maj:ts proposition, nr 85, med förslag till lag om reglering af prästerskapets aflöning m. m. innehåller ej blott bestämmelser om huru stora lönerna skola vara, § 2, utan äfven förslag om hur lönemedlen skola anskaffas eller huru kyrkoskatterna skola hädanefter läggas, § 19.

I § 20 i lagförslaget om prästerskapets lönereglering göres en antydning om att s. k. främmande trosbekännare eller dissenters kunna erhålla någon lindring uti ifrågavarande skattskyldighet.

Efter upprepade yrkanden af enskilda motionärer i Riksdagen om att dissenters skulle befrias från skatt till statskyrkan, då de ju själfva hade af staten erkänd kyrklig verksamhet att underhålla, och efter det att en kungl. kommitté, nämligen den s. k. dissenterdebattkommittén, utredt frågan, togs som bekant af Riksdagen ett steg i den riktning, som yrkandena gått. På grund däraf tillkom »lagen af den 16 okt. 1908 angående lindring i främmande trosbekännares skattskyldighet till svenska kyrkan samt hennes prästerskap och betjäning». Denna lag stadgar, att »avgifter till svenska kyrkan eller hennes prästerskap eller betjäning, hvilka efter kyrkostämmas beslut eller eljest uttaxeras, skola för inkomst af kapital eller arbete endast med hälften af det belopp, som eljest bort utgå, påföras medlemmar af sådan i riket befintlig församling af främmande kristna eller mosaiska trosbekännare, hvilken äger rätt till offentlig religionsöfning». Som synes gäller skattelindring allenast skatten för inkomst af kapital och arbete, men ej för inkomst af fastighet, som väl är den största inkomstkategorien.

Det steg, som Riksdag och regering taga genom lagen af år 1908, var synnerligen litet hvad gällde själfva skatten, men hvad angår principen,

att dissenters skulle befrias från en del af skatten till statskyrkan, så var den af ej ringa betydelse.

Är det då rätt att de få lindring i skatten för inkomst af kapital och arbete, så är det väl också lika rätt, att de befrias åtminstone till samma belopp från skatt för inkomst af fastighet. Nu har man visserligen invändt mot detta, att skatten på fastighet får anses vara ett onus som åligger en fastighet — en jordegendom — hvilken som än besitter densamma, och att detta onus, som är ett slags grundskatt, har ingått i villkoren för fastighetens öfvertagande. Det kan ju vara så eller hafva varit så. Men det är just detta förhållande, som man nu är i färd med att ändra. Kungl. Maj:t har framlagt »förslag om indragning till statsverket och afskrifning af prästerskapets tionde samt om ersättning därför» och vill att Riksdagen skall antaga detsamma. Man söker befria jorden från en del kyrkoskatter genom att lägga dem dels på andra skattebärande föremål och dels på staten.

Då en så stor skatteomläggning på det kyrkliga området skall ske såsom nu är fallet, synes det vara både möjligt och rätt att söka se till, om icke dissenters kunna blifva befriade äfven från någon del af skatten till statskyrkan för inkomst af fastighet, liksom de nu äro det för visst belopp för inkomst af kapital och arbete. Och böra de väl då erhålla lindring i skatten för inkomst af fastighet till minst samma belopp som för annan inkomst.

Det bör väl därför anses vara förenadt med både billighet och rättvisa, då jag i samband med Kungl. Maj:ts proposition om reglering af prästerskapets aflöning m. m. vördsamt anhåller,

att Riksdagen ville besluta, att afgifter till svenska kyrkan eller hennes prästerskap eller betjäning, hvilka efter kyrkostämmas beslut eller eljest uttaxeras, skola endast med hälften af det belopp, som eljest bort utgå, påföras medlemmar af sådan i riket befintlig församling af främmande kristna eller mosaiska trosbekännare, hvilken äger rätt till offentlig religionsutöfning.

Stockholm den 29 mars 1910.

J. Byström.